

Arrest

nr. 192 591 van 27 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 19 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 september 2016 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een 'ander familielid' van een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in functie van een Franse vrouw met wie hij stelt een relatie te hebben.

1.2. Op 7 maart 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf alsook tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de bestreden beslissingen. Zij werden gezamenlijk, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 21 maart 2017 en zijn als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.09.2016 werd ingediend door:

*Naam: A. Voornamen: R. R. Nationaliteit: Kirgizië
Geboortedatum: 11.05.1981 Geboorteplaats: K. B. Rr: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 08.09.2016 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, mevrouw T. C., geboren op 05.12.1993, van Franse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Echter, uit het geheel van de gegevens van het administratieve dossier, in combinatie met de gegevens van het Rijksregister, blijkt dat betrokkene sedert 07.09.2002 tot op heden gehuwd is met mevrouw A. O. A. (RR (0) ...). Betrokkene en zijn echtgenote hebben twee gezamenlijke kinderen, zijnde A. D. R. (RR (...)) en A. S. R. (RR (...)) en zijn nog steeds op hetzelfde adres woonachtig.

Betrokkene legt als bewijs van zijn relatie met de referentiepersoon trouwens enkel een gezinssamenstelling voor, waaruit blijkt dat hij inderdaad samenwoont met die 'partner', maar ook nog steeds met zijn echtgenote.

Vandaar dat niet kan vastgesteld worden dat betrokkene wel degelijk een duurzame liefdesrelatie heeft met de referentiepersoon, overeenkomstig de bepalingen van art. 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980, het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Geen van de gezinsleden van betrokkene beschikt immers over verblijfsrecht in België. Gezien verwacht wordt dat de kinderen hun ouders vergezellen bij hun vertrek, wordt er evenmin afbreuk gedaan aan hun belangen.

Wat betreft het 'gezinsleven' met de referentiepersoon. Het bestaan daarvan wordt betwist."

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL: Schending van art. 3 van Wet Motivering Bestuurshandelingen. Schending van art. 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet

Dat verzoeker een aanvraag indiende van zijn nieuwe vriendin van Franse nationaliteit welke met hem samenwoont.

Het klopt inderdaad dat zij thans nog samenwonen met echtgenote van verzoeker met wie hij inderdaad twee kinderen heeft.

Het feit dat beiden niet gescheiden zijn doet evenwel niets af aan het feit dat verzoeker wel degelijk een relatie heeft met de referentiepersoon met wie hij reeds van ver voor de aanvraag contact had.

Dat gedaagde stelt dat de vaststelling dat verzoeker nog steeds samenwoont met zijn echtgenote met wie hij niet gescheiden is volstaat om aan te tonen dat er geen sprake kan zijn van een effectieve feitelijke relatie.

Evenwel stelt art. 47/1, 1° geen enkele voorwaarde voor wat betreft de huwelijkse staat van het familielid. Dat de tekst als volgt luidt:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;

Dat verzoeker bijkomend en niet in het minst verwijst naar art. 40bis §2, 2° waarin het volgende wordt vermeld:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1 ° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.

Dat in art. 40 bis dan ook uitdrukkelijk wordt gesteld dat het dient te gaan om een ongehuwde partner en bijkomend dat deze partner geen duurzame relatie mag hebben met een derde.

Welnu, het ontbreken van deze bepaling in art. 47/1 toont aan dat de wetgever geen restrictie heeft opgelegd voor wat betreft de huwelijkse staat van de aanvrager en zelfs geen voorbehoud heeft gemaakt voor wat betreft het hebben van een andere relatie.

Derhalve is de verwijzing naar het huwelijk van een verzoeker en het feit dat beiden nog deel uitmaken van hetzelfde gezin in zijn geheel niet pertinent om te komen tot de beoordeling van de duurzame relatie.

Dat gedaagde overigens een andere definitie hanteert en stelt dat zou moeten gaan om een effectieve feitelijke relatie.

Dat in ieder geval art. 47/1, 1° geschonden werd daar er bijkomende voorwaarden worden toegevoegd aan de wet.

Dat de Wet Motivering Bestuurshandelingen eveneens geschonden werd gezien de gedaagde een niet pertinente motivering hanteert.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de geboden motivering dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* zijn dit de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoeker overigens ook de schending aanvoert, bepaalt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; (...).”

Artikel 47/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Uit de bovenstaande bepalingen komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking tot komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager berust. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de gemachtigde rekening houden met de intensiteit, de duur, en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook aan de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigd toe om na te gaan of de derdelander

gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. *“de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners”* zoals bepaald in artikel 74/3, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet) derwijze dat een *“deugdelijk bewezen duurzame relatie”* in de zin van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

De verzoeker meent dat de gemachtigde bij de thans bestreden weigeringsbeslissing, door een restrictie te stellen aangaande de huwelijkse staat van de partner en het hebben van een andere relatie, niet pertinent heeft gemotiveerd en dat hij hierbij daarenboven een voorwaarde zou hebben toegevoegd aan artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet.

De Raad kan echter enkel vaststellen dat de verzoeker een eigen interpretatie geeft aan de in de bestreden akte opgenomen juridische en feitelijke vaststellingen, die echter geen steun vindt in de uitdrukkelijke bewoordingen ervan.

De gemachtigde oordeelde met name als volgt:

“Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie’.

Echter, uit het geheel van de gegevens van het administratieve dossier, in combinatie met de gegevens van het Rijksregister, blijkt dat betrokkene sedert 07.09.2002 tot op heden gehuwd is met mevrouw A. O. A. (RR (0) ...). Betrokkene en zijn echtgenote hebben twee gezamenlijke kinderen, zijnde A. D. R. (RR (...)) en A. S. R. (RR (...)) en zijn nog steeds op hetzelfde adres woonachtig.

Betrokkene legt als bewijs van zijn relatie met de referentiepersoon trouwens enkel een gezinssamenstelling voor, waaruit blijkt dat hij inderdaad samenwoont met die ‘partner’, maar ook nog steeds met zijn echtgenote.

Vandaar dat niet kan vastgesteld worden dat betrokkene wel degelijk een duurzame liefdesrelatie heeft met de referentiepersoon, overeenkomstig de bepalingen van art. 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.”

Uit deze bewoordingen kan niet blijken dat de gemachtigde zou hebben geoordeeld dat artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet slechts van toepassing is op de partner die niet is gehuwd met een andere persoon en die ook geen andere relatie heeft. De gemachtigde beperkt zich immers tot de feitelijke vaststelling dat de verzoeker, bij zijn aanvraag, als bewijs van zijn relatie met de referentiepersoon enkel een gezinssamenstelling voorlegt, waaruit blijkt dat hij inderdaad samenwoont met die ‘partner’, maar ook nog steeds met zijn echtgenote met wie hij twee gezamenlijke kinderen heeft en waarmee hij tot op heden nog is gehuwd. Het zijn deze vaststellingen die tot het besluit hebben geleid dat niet kan worden vastgesteld dat de verzoeker wel degelijk een duurzame liefdesrelatie heeft met de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft in wezen dus enkel geoordeeld dat de verzoeker bij zijn aanvraag geen bewijs heeft voorgelegd van een duurzame relatie met zijn Franse partner.

Er dient te worden opgemerkt dat de verzoeker niet betwist dat hij op dit moment nog steeds samenwoont met zijn echtgenote en hun twee kinderen, dat hij nog steeds met haar gehuwd is en dat hij als bewijs van zijn relatie met zijn Franse “partner” enkel en alleen een stuk ‘gezinssamenstelling’ voorgelegd heeft.

Hoewel de verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet, in tegenstelling tot artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet (dat van toepassing is inzake partners met een wettelijk geregistreerde relatie, *quod non in casu*), voor partners met een louter feitelijke relatie niet expliciet de voorwaarde stelt niet gehuwd te zijn of geen relatie te hebben met een derde persoon om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van een EU-onderdaan, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker voorbij gaat aan de concrete weigeringsmotieven die in de bestreden akte zijn opgenomen. Op grond van het geheel van de niet-betwiste vaststellingen dat de verzoeker als bewijs van zijn beweerd duurzame relatie enkel en alleen een attest van gezinssamenstelling voorlegde, terwijl ook nog eens blijkt dat de verzoeker eveneens samenwoont met zijn echtgenote en hun twee kinderen, kon de gemachtigde op pertinente wijze en zonder miskenning van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet besluiten dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een duurzame relatie heeft met de referentiepersoon.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet, blijkt niet.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE